

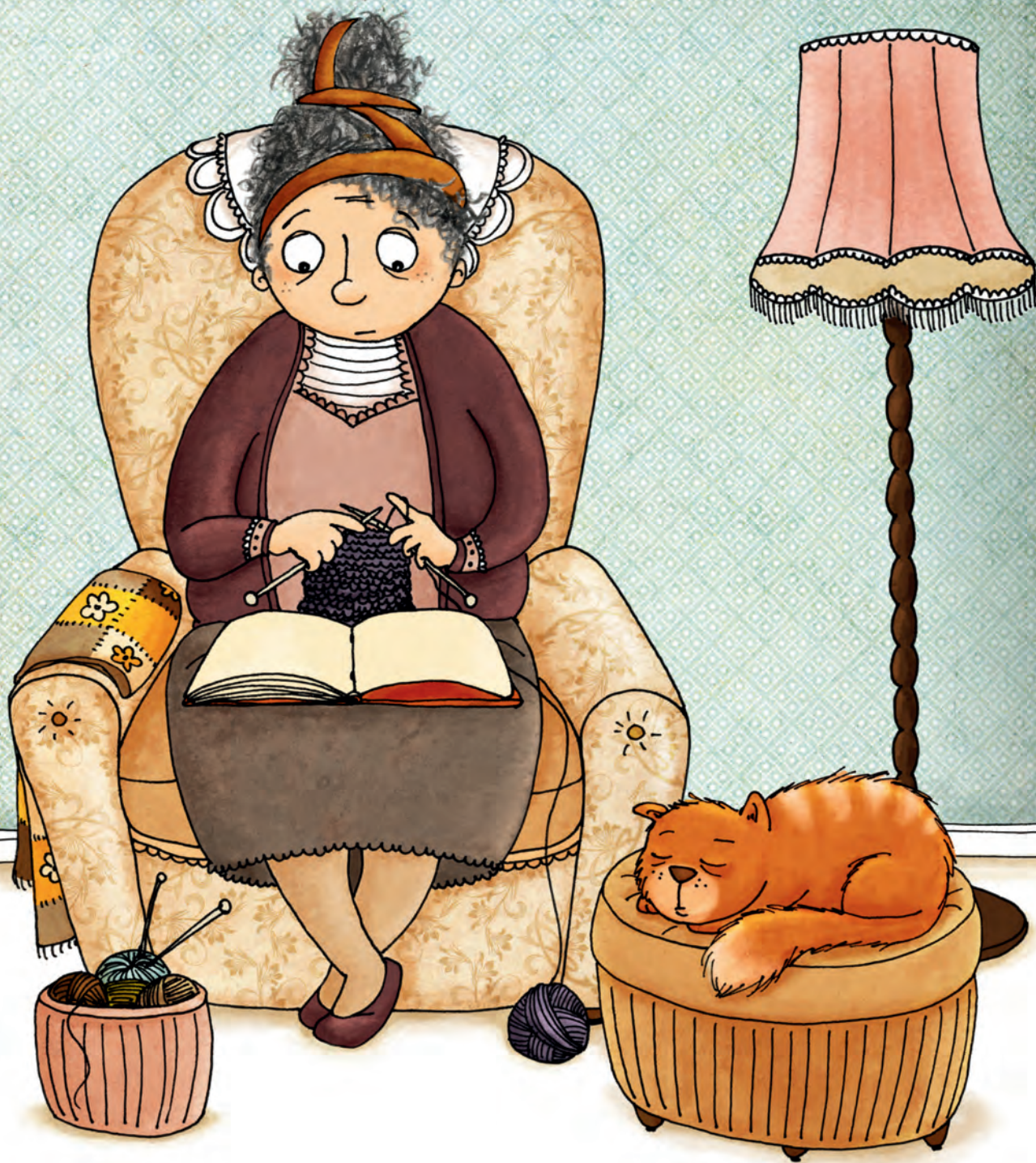

Жила собі маленька дівчинка. Звали її Фредеріка, і мала вона чудернацьке волосся. Деякі пасма були червоні, як помідори. Гривка нагадувала морквину. А решту волосся забарвлював колір стиглої вишні. Крім того, личко рясно вкривало ластовиння, а саме дівча було доволі кругленьке.

Фредеріка мала величезного вгодованого, вогняно-червоного кота на ім'я Котисько, який цілісінький день лежав у кріслі й спав. Кіт був поважного віку, а старі коти зазвичай лише сплять. Вони не вилазять на дах, не видираються на дерева, не ловлять мишенят і не граються з малими дівчатками. Мурчать теж лише зрідка. Інколи чхають. Насправді Котисько був котом тітки, у якої мешкала Фредеріка. Тітка була ще старша за кота і звалася тета Анета. У молодості тета Анета мала таке саме вогняно-червоне волосся, як і Фредеріка, а її обличчя теж рясніло ластовинням. Проте волосся з часом посивіло, а ластовиння майже зникло.

Однак товстою вона була ще й досі. Навіть дуже. Тета Анета ніколи не виходила з дому. Зазвичай вона сиділа на кріслі біля кота і в'язала, читала, дрімала або думала про щось. В'язання тримала в руках, навіть коли читала, дрімала чи думала про щось, а книжка завжди лежала розгорнута перед нею на столі. Ніколи не було відомо, в'яже вона, дрімає, читає чи думає про щось. Тітка вже добрий рік читала свою книжку, а ще досі була на сьомій сторінці. Інколи Фредеріка замислювалася, чи тета Анета взагалі вміє читати. Дівчинка щодня ходила в крамницю по продукти, а тітка щодня готувала їсти.

Квартиру прибирали разом. Вогняноволоса Фредеріка, тета Анета й кіт Котисько проживали у височезному будинку під самим дахом. У будинку не було ліфта, і щоб дістатися до квартири, потрібно було подолати сотню сходинок. Для тети Анети і кота Котиська Фредеріка була цілком нормальною дитиною. Але інші насміхалися з неї, особливо діти. Вони виголуквали:

— Гляньте-но, хто йде! Вогняноволоса Фредеріка! Вогонь, вогонь! У неї на голові палає вогонь! Увага! Наближається полум'яна!

Фредеріка спробувала заховати волосся під капелюхом — не допомогло. На якийсь час дівтора затихла, але вже скоро малий Вільгельм погнався за нею, лементуючи:

— Не рахується! Не рахується!

І зірвав із Фредеріки капелюх.

Діти похапалися за животи від реготу й заверещали:

— Не рахується! Не ра-ху-ється! Бе-е-е! Бе-е-е-ге-е-е-ге-е-е!

Деякі навіть вичікували перед будинком, коли веснянкувата дівчинка вийде по продукти. Тоді неслися за нею і смикали за пасма, подекуди дуже міцно. Ох, і весело їм було! Фредеріка вже не раз намагалась позбутися свого червоного волосся.

Ось і все!!!!

Не допомогло!!!!
О, ні-і-і-і-і!!!!

Лише поштар не насміхався з дівчинки. Він приносив щомісяця теті Анеті пенсію, на яку й жило сімейство. Поштар навіть не зауважував, яке у Фредеріки волосся, бо не розрізняв кольорів. А Фредеріка не знала про цю його невеличку ваду, бо той нікому не зізнавався, навіть своїй дружині.

Коли подружжя виходило на прогулянку, й поштар одягав жовту сорочку, рожеву краватку, зелені штани, синє взуття та оранжеву куртку, дружина думала собі:

— Добродушний у мене чоловік, але смаку геть не має!

Проте ніколи не промовляла цих слів уголос. Не хотіла засмучувати чоловіка, адже теж воліла бути добросердною до нього. Поштар єдиний товаришував із Фредерікою. Подолавши сотню сходинок до квартири тети Анети, він утомлено сідав на стілець у кухні й пив каву.

Тоді розповідав про роботу на пошті, про дружину, директора і про дітей. Фредеріку вчив дитячих розваг. Від поштаря вона дізналась, як грати в класики, у квача, в невидимки чи хованки. Оскільки люди насміхалися з неї, дівчинка лише зрідка покидала квартиру, окрім як до крамниці. Поштар не розумів, чому людей так смішить її волосся.

— Не знаю, не знаю, — пробурмотів він якось. — Знаю лише, що діти люблять червоний одяг, червоні шапочки, червоні цукерки, червоні кульки і червоні

черевички. То чому ж їм, заради всіх святих, не подобається таке вогняно-червоне волосся?

— Бо це трохи інше, — відповіла Фредеріка.

— Чому? — допитувався поштар.

— Я ще не розгадала таємниці, але якась різниця є.

— А може, вони не люблять тебе з іншої причини?

— Ні, ні, — похитала головою дівчинка. — Вони зовсім не знають мене, а насміхаються ще від мого приходу на світ. Я народилася з червоними волосками. Усі лікарі та медсестри в лікарні сміялися. Так весело, як тоді, їм не було за останні сто років. Тета Анета розповідала мені.

— Але, — заперечив поштар, — я бачив у газеті фото відомої актриси. І відома вона саме завдяки своєму червоному волоссю.

— У неї інший відтінок, — пояснила Фредеріка. — Не такий, як у мене!

